

for at komme ud at se og lære. Færingerne ere nu et forholdsvis vidt berejst Folk. De komme meget omkring som Fiskere og Sømænd, komme jævnlig til England, til Norge, her til Danmark, til Holland, Spanien o. s. v., til deres nærmeste Naboer Shetlandsøerne og Island. Alle Vegne, hvor de komme, se de, at der er lavet Dit og lavet Dat, at Kommunikationsvæsenet er i den bedste Forfatning eller er ved at blive det, kort sagt, der er om ikke alt, saa dog mange Ting udmærket godt ordnet, medens vi selv lide Vanrøgt.

Det er da ganske naturligt, at vi nu skulle have gennemført umaadelig mange Ting. Vi have i alle de Aar, der ere gaaede forud, forsømt os. Vi have ikke før gjort os Ulejlighed for at skaffe os Penge. Nu melde Kravene sig paa en Gang. Hvor skulle vi nu faa Penge fra? Det er for en Del Grunden til, at de konservative i Lagtinget sige: Naar vi nu skulle tage os de store Ting paa, kunne vi ikke tænke paa selv at begynde, nu maa det være Staten, der gør det. Man vedtog da ogsaa i sidste Lagtingsamling Forslag, der vilde medføre en Udgift for Statskassen af saadan noget som 1½ Million Kr. Man betragtede det i Lagtinget som givet, at disse Penge i Aar vilde blive bevilgede i Rigsdagen, og man forberedte sig allerede til nu i Sommer at skulle sætte disse Arbejder i Gang, det var jo særlig Telefonanlæg, Vejanlæg og Havneanlæg. Imidlertid har det jo vist sig, at det ikke er kommet frem i Aar, vi have ikke faaet bevilget de 1½ Million Kr. paa Rigsdagen i Aar til forskellige Anlæg ovre paa Færøerne. Vi have faaet bevilget en god Del, synes jeg da; ekstraordinært foruden det sædvanlige have vi vel faaet bevilget saadan noget som 150,000 Kr., det er da i alt Fald i Nærheden deraf. Men alle de store Ting, som Lagtinget og Befolkningen derovre ventede, ere vi jo ikke komne et Skridt videre med.

Hvad skulle vi saa gøre? Vi kunne jo ikke staa stille, vi kunne jo ikke standse og sige: Naar nu Staten ikke har fundet Anledning til at gøre noget, kunne vi heller ikke gøre noget. Det er umuligt; vi kunne ikke standse, før vi i Grunden have begyndt, det vil med andre Ord sige, vi maa faa begyndt nu lige straks eller snarest muligt. Og jeg tror, at Vejen er ganske ligefrem; jeg tror, det saa umaadelig godt lader sig ordne paa den Maade, at vi sige til Lagtinget: Tag fat paa at ordne det direkte og indirekte Skattevæ-

sen saaledes, at I lægge passende Skatter paa Befolkningen, saa at den godt kan bære dem. Derved faa I et ganske godt Beløb ind. Og dernæst vil jeg allerærbødigst tillade mig at henstille til Regeringen og Rigsdagen, at man desuden stiller et bestemt Tilskud til Lagtingets Raadighed i et bestemt Antal Aar. Naturligvis maatte det nøje overvejes, og der maatte forhandles frem og tilbage om, hvor stort dette Tilskud skulde være, hvad det skulde anvendes til, hvad vi særlig havde Brug for, og saa maatte man sige til Færingerne: Klar jer nu selv. Det tror jeg, er den eneste Maade at komme ud af det paa. Det er et bestemt Standpunkt og et afgrænset Standpunkt. Jeg mener, at man da tillige maatte sige til Lagtinget: De og de Sager skulle I fremme og have Ansvar for, de andre tage vi Ansvar for. Saaledes som det nu er, gaar det ene over i det andet, og Befolkningen ved ikke, hvor den skal lægge Ansvar for, at Tingene ikke udføres, at Arbejdet ikke gøres. Ansvar er i Grunden alle Steder og intetsteds.

Jeg skal altsaa tillade mig at henstille, at vi tage Færøernes finansielle Stilling under nøje Overvejelse i dette høje Ting, og jeg vil endvidere tillade mig at henstille, om vi ikke, hvad Lovforslag og Love angaar, kunde tage under nærmere Overvejelse ogsaa der at lægge det størst mulige Ansvar paa Lagtinget. Thi det er jo det, der maa bære Ansvar, og det er mærkværdigt nok endnu det, som den færøiske Befolkning alligevel trods alt lægger Ansvar paa for den færøiske Lovgivning, skønt det jo i Virkeligheden ikke er ansvarligt derfor. Det er saa rodgroet gennem en tusindårig Tradition at lægge Ansvar over paa Lagtinget, at Befolkningen ikke kan komme bort fra, at det er Lagtinget, der skal staa til Ansvar for Lovene og hele Administrationen, vi have paa Færøerne. Jeg tror, man vilde gøre en god Gerning ved at tage dette under nøjeste Overvejelse, om man ikke ogsaa der kunde tillægge Lagtinget en Del større Myndighed, end det har.

Det er det, jeg nærmest har tænkt mig at ville sige angaaende dette Lovforslag. Jeg er, som sagt, overbevist om, at der fra Regeringens og Rigsdagens Side er den største Sympati og Villighed til at ordne de færøiske Anliggender saa godt som muligt; og nu ere vi jo komne til at staa overfor et Forslag, hvorved der bliver Mulighed for at tage en Forhandling op om de færøiske Forhold. Vi ere jo komne ganske vidt frem, efter min Mening da,